

[Lis Groos.]

og være færdig med hele sagens behandling, kommer med et forslag om, at nu skal vi spørge planlægningsudvalget, om de egentlig er enige i det, de har sagt til os, dette med lovens uforandrede forlængelse. Det forekommer noget mærkværdigt, og det har også gjort, at der nu er meget dårlig tid; loven udløber til april, og det er klart, at dette udvalg ikke sådan lige kan indkaldes med ganske kort varsel; jeg har forstået, at man har givet tilsagn om at komme inden 15. marts. Men det betyder altså simpelt hen, at vi kommer noget i tidnød. Jeg synes i og for sig, at det havde været mest naturligt, at man ikke havde sendt denne henvendelse af sted, så meget mere som vi har haft repræsentanter for udvalget inde for at tale med folketingsudvalget, og ved den lejlighed kom der ikke nogen ønsker om ændringer i § 5. Men bevar mig vel, vi har ikke villet hindre, at dette brev kom af sted.

Jeg kan dog ikke frigøre mig for den tanke, at hr. Enggaard ved sin aktion her ligesom vil prøve at så lidt ufred blandt repræsentanterne i dette planlægningsråd, som, efter hvad jeg har forstået, har arbejdet aldeles fortræffeligt sammen. Vi har set planerne, det er et stort arbejde, der er udført, og vi hørte da også kommunernes repræsentanter direkte takke administrationen for det store arbejde. Jeg har forstået, at det har været muligt i planlægningsrådet helt at se bort fra partiskel og udføre et sagligt arbejde til gavn for disse kommuner.

Nu er der jo et gammelt ord, der siger, at stædighed er en borgmesterdyd, men jeg vil da gerne minde hr. Enggaard om, at han jo ikke er borgmester, og så kunne han måske lade være med at være så stædig og hellere se på, at vi her har en lovgivning, som kommunerne har været glade for, og de har ventet længe på § 5. Nu er det lykkedes ministeren trods anstrengt statsøkonomi at få stillet et beløb på 10 mill. kr. til rådighed; men på et tidspunkt, da kommunerne kan sige: nu endelig indfries vore forventninger, begynder hr. Enggaard så på ny at rejse debat herom. Jeg synes, det er uheldigt — jeg har da også gjort, hvad jeg kunne for i tide at overbevise hr. Enggaard om, at han hellere skulle undlade at forfølge denne sag — og jeg vil i hvert fald slutte her i dag med at udtale ønsket om, at denne aktion fra hr.

Enggaards side ikke bevirker, at det udmærkede samarbejde, der har kunnet foregå, bliver slået i stykker, for så vil det først være synd og skam.

Enggaard: Under de drøftelser, som udvalget har haft om den hidtidige planlægning i Køge Bugt-området, har vi modtaget en del værdifulde oplysninger om, hvad der er foretaget indtil nu, hvordan det er gået med at få trafikmidlerne udviklet i den rigtige takt i forhold til befolkningsudviklingen, og hvordan de mange restriktioner på anlægs- og finansieringsområdet ofte giver betydelige problemer for kommunerne, når de skal opfylde det, der stilles forventninger om efter planlægningen.

Et af de områder, der er særlig aktuelt i denne forbindelse, er skolebyggeriet, hvor udstedelse af byggetilladelser ikke rigtig følger med behovene, og hvor finansieringsproblemerne ikke er løst i samme forbindelse. Man må håbe, at disse problemer er løst, når der engang kommer mere normale forhold for byggevirksoverenskomst og lånoptagelse; men foreløbig ser det ud til, at det ikke lysner særlig meget for disse områder. Jeg kunne derfor have lyst til at bede boligministeren, der jo er den egentlige ressortminister for denne planlægning, om at se med velvilje på disse problemer, som rækker ud over boligministeriet, og søge skabt forståelse hos de andre ministerier, der står for at give tilladelser til byggeri af skoler, institutioner, trafikkanlæg osv.

En ganske særlig vanskelighed rammer i disse år navnlig de mindre kommuner i området, der har et svagt befolkningsunderlag i udbygningsperioden. Venstre erkender, at der, sådan som tingene har udviklet sig på lånemarkedet, er et behov for at hjælpe disse kommuner økonomisk, således at de kan skabe forudsætningen for udviklingen, og efter venstres mening er det derfor berettiget, at staten har hjulpet kommunerne i området med lån til byggemodningsopgaver.

Den samme fremgangsmåde kan efter vores opfattelse også anvendes, hvor det gælder om at sikre arealer til offentlige formål. Her har lovens § 5 i dag en meget vid formulering, der i stedet for lån sigter på direkte statsopkøb af jord i området og i princippet også til andre formål end de offentlige.